

# Книгата на Йоил и лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — брой тридесет и пет

Jeff Pippenger

2026-01-27

## Число тридесет и пет

На страница 81 от „Ранни писания“ (а „81“ е символ на един Божествен Първосвещеник и осемдесет свещеници) е записан вторият сън на Уилям Милър. Подобно на Навуходоносор, Уилям Милър имаше два съня. Вторият сън на Навуходоносор в четвърта глава на Даниил е поставен в контекста на „седемте времена“ на Моисей от Левит 26. Милър използваше четвърта глава на Даниил, за да илюстрира „седемте времена“ от двадесет и шеста глава на Левит, когато поучаваше за 2,520, макар че го наричаше „седемте времена“. Милър не разпозна, че е бил предобразен от Навуходоносор, но 2,520-те дни на Навуходоносор в четвърта глава са представени както чрез думата „разпръсна“, така и чрез обстоятелството, че това се случва „седем пъти“, преди човекът с четката за прах да пристигне в съня на Милър.

Милър е наречен „Отец Милър“ от Сестра Уайт, но не в езическия смисъл, както правят католиците, а в патриархалния смисъл, подобно на отца Авраам. Милър е символ; той е човек на завета, представляващ веригата от библейски символи по пътя към последния завет със сто четиридесет и четирите хиляди. Йоил ни известява, че в последните дни старците ще сънуват сънища, а Уилям Милър е старецът в нашата история, а също и земеделецът, който изпълни пророчеството на Уилям Тиндейл, което гласи: „Ако Бог пощади живота ми, след не много години ще направя така, че момче, което кара плуга, да знае повече от Писанието, отколкото ти.“

„Бог изпрати Своя ангел да въздейства върху сърцето на един земеделец, който не бе вярвал на Библията, и да го поведе да изследва пророчествата. Божиите ангели многократно посещаваха този избраник, за да направляват ума му и да откриват на разбирането му пророчества, които винаги бяха оставали тъмни за Божия народ. На него бе дадено началото на веригата на истината и той бе воден да търси звено след звено, докато не погледна със удивление и възхищение на Божието Слово. Там той видя съвършена верига на истината. Това Слово, което бе смятал за невдъхновено, сега се откри пред погледа му в своята красота и слава. Той видя, че една част от Писанието обяснява друга, и когато един пасаж бе затворен за разбирането му, той намираще в друга част на Словото онова, което го обясняваше. Той гледаше на святото Божие Слово с радост и с най-дълбоко уважение и благоговение.“ Early Writings, 230.

Милър беше земеделецът, който изпълни пророчеството на Тиндейл, а първото му публикуване на пророческото познание, което бе събрал чрез разпечатването на Даниил

8:14, стана през 1831 г., двеста и двадесет години след издаването на Библията „Кинг Джеймс“. Джон Уиклиф, Уилям Тиндейл и издаването на Библията „Кинг Джеймс“ през 1611 г. представляват три ориентирни знака, които поставят началото на двестагодишното и двадесетгодишно пророчество, завършващо, когато момчето с ралото на Тиндейл щеше да отвори Божието Слово към вестта на първия ангел, след която трябваше да последват още два ангела. Първият ангел дойде през 1798 г., а третият — през 1844 г. Уиклиф, Тиндейл и Кинг Джеймс са свързани със земеделеца, който щеше да изпълни предсказанието на Тиндейл и който щеше да символизира историята на трите ангела от 1798 до 1844 г.

Алфа-откритието на Уилям Милър бяха 2 520-те години от Левит двадесет и шеста глава, а неговото омега-откритие бяха 2 300-те години от Даниил 8:14. Разпръсването на Юда за 2 520 години започна през 677 г. пр. Хр. и завърши през 1844 г. 2 300-те години от Даниил 8:14 завършиха през 1844 г. И двете завършиха заедно през 1844 г., а началната точка на алфа- и омега-откритията на Уилям Милър беше разделена от двеста и двадесет години. „Двеста и двадесет“ е символ на Уилям Милър, въз основа на двама свидетели. Алфа- и омега-откритията на Милър са представени от 1798 и 1844 година. Разпръсването за 2 520 години срещу северното царство завърши през 1798 г., а четиридесет и шест години по-късно, през 1844 г., 2 300-те години завършиха.

2 520-те години, които завършиха през 1798 г., отбелязват тази дата, а 2 520-те години срещу Юда, които завършиха през 1844 г., образуват период от двеста и двадесет години. Това означава, че 2 520-те години срещу Израил пораждат пророческия период от четиридесет и шест години, а 2 520-те години срещу Юда пораждат пророческия период от двеста и двадесет години. Алфата на този период е 677 г. пр. Хр., а омегата е 457 г. пр. Хр., което означава, че алфата на периода от четиридесет и шест години и на периода от двеста и двадесет години е представена от 2 520, а омегата и на двете линии е 2 300. Двете „разпръсвания“ от 2 520 години дават две свидетелства за период, който започва с 2 520 и завършва с 2 300. И двете тези линии посочват откритията на Уилям Милър за алфата и омегата.

„Сънят на Уилям Милър“

„Сънувах, че Бог чрез невидима ръка ми изпрати изящно изработено ковчеже, дълго около десет инча и широко шест инча, направено от абанос и перли, изкусно инкрустирани. Към ковчезето бе прикрепен ключ. Аз незабавно взех ключа и отворих ковчезето, когато, за мое удивление и изненада, го намерих пълно с всякакви видове и размери скъпоценности, диаманти, драгоценни камъни и златни и сребърни монети от всякаква големина и стойност, красиво подредени всяка на своето място в ковчезето; и така подредени, те отразяваха светлина и слава, равни единствено на слънцето.“

„Помислих, че не е мой дълг да се наслаждавам сам на това чудно зрелище, макар сърцето ми да се преизпълваше от радост при блясъка, красотата и ценността на съдържанието му. Затова го поставих на една централна маса в стаята си и разпространих известие, че всички, които имат желание, могат да дойдат и да видят най-славното и най-блестящото зрелище, виждано някога от човек в този живот.“

„Хората започнаха да влизат — отначало малобройни, но постепенно нарастваха до множество. Когато за пръв път надникнаха в ковчезето, се удивяваха и възкликваха от радост. Но когато зрителите се увеличиха, всички започнаха да разместват скъпоценностите, да ги изваждат от ковчезето и да ги разпръскват по масата.

„Започнах да мисля, че собственикът отново ще поиска от ръката ми ковчезето и скъпоценностите; и ако допуснех те да бъдат разпилени, никога не бих могъл отново да ги поставя на местата им в ковчезето така, както бяха преди; и почувствах, че никога не бих бил способен да понеса отговорността, защото тя би била неизмерима. Тогава започнах да умолявам хората да не ги пипат и да не ги изваждат от ковчезето; но колкото повече ги умолявах, толкова повече те ги разпиляваха; а сега като че ли ги разпръскваха из цялата стая, по пода и върху всяка мебел в стаята.“

„Тогава видях, че сред истинските бисери и монети те бяха разпръснали неизброимо множество фалшиви бисери и подправени монети. Аз бях дълбоко възмутен от тяхното низко поведение и неблагодарност и ги изобличавах и укорявах за това; но колкото повече ги изобличавах, толкова повече те разпръскваха фалшивите бисери и подправените монети сред истинските.“

„Тогава се смутих в своята плътска душа и започнах да употребявам физическа сила, за да ги изтласкам от стаята; но докато изтласквах един, трима други влизаха и внасяха пръст и стърготини, и пясък, и всякакъв вид смет, докато покриха всички истински скъпоценности, диаманти и монети, така че всички бяха скрити от поглед. Те също разкъсаха на части ковчезето ми и го разпръснаха сред сметта. Струваше ми се, че никой не обръща внимание на скръбта ми или на гнева ми. Съвсем се обезсърчих и отпаднах духом, седнах и заплаках.

„Докато така плачех и тъгувах за голямата си загуба и отговорност, спомних си за Бога и усърдно се помолих Той да ми изпрати помощ.“

„Веднага вратата се отвори и един човек влезе в стаята; тогава всички хора я напуснаха; а той, държейки в ръката си четка за прах, отвори прозорците и започна да измита праха и боклука от стаята.

„Извиках към Него да се въздържи, защото сред развалините бяха разпръснати някои скъпоценни бисери. “

Той ми каза „не бой се“, защото щеше „да се погрижи за тях“.

„Тогава, докато той измете пръстта и боклука, фалшивите скъпоценности и подправените монети всички се вдигнаха и излязоха през прозореца като облак, и вятърът ги отнесе. В суматохата затворих очите си за миг; когато ги отворих, боклукът беше изчезнал напълно. Скъпоценните камъни, диамантите, златните и сребърните монети лежах разпръснати в изобилие из цялата стая.

„След това той постави върху масата ковчеже, много по-голямо и по-красиво от предишното, и събра с шепи скъпоценностите, диамантите, монетите, и ги хвърли в ковчезето, докато не остана нито едно, макар че някои от диамантите не бяха по-големи

от върха на карфица.

„Тогава той ме призова да „дойда и да видя“.“

„Погледнах в ковчезето, но очите ми бяха заслепени от гледката. Те сияеха с десет пъти по-голяма слава отпреди. Мислех, че са били излъскани в пясъка от нозете на онези нечестиви хора, които ги бяха разпръснали и стъпкали в праха. Те бяха подредени в прекрасен ред в ковчезето, всеки на мястото си, без каквито и да било видими следи от ръката на човека, който ги бе хвърлил вътре. Извиках от чиста радост, и този вик ме събуди.“ Early Writings, 81–83.

Започвайки от страница „81“, символ на свещениците, сънят обозначава историята на делото на Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден по разрушаване на основополагащите истини, събрани от Божеството чрез човешкото естество на Уилям Милър. Историята завършва, когато Милър „извика от голяма радост“ и викът го „събуди“. Историята, представена в съня, завършва при мощния вик на третия ангел, който е кулминацията на Среднощния вик. Историческият разказ в съня на Милър също така представя ориентирите на милеритската история и следователно представя и паралелната история на движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Не по-малко важно е и това, че историческото представяне в съня съдържа също пророчески фрактал на историята, която започна да се повтаря през 2023 г.

Скъпоценните истини, които бяха разпознати в историята на сто четиридесет и четирите хиляди, бяха внесени в публичния запис през 2004 година и след това отново през 2012 година, когато представянето на Таблиците на Авакум събра една група, на която беше предопределено да бъде разпръсната. Тези истини бяха положени на трапезата през 2004 година с първото представяне на истините, които бяха разпечатани през 1989 година. Тогава „няколцина“ взеха под внимание вестта, но през 2012 година поредицата от 95 представяния, озаглавена „Таблиците на Авакум“, доведе множество, защото „хората започнаха да идват, отначало малцина на брой, но нараствайки до множество“.

От 2012 г. до 18 юли 2020 г. тези истини постепенно бяха разпръснати и покрити с развалини. На 18 юли 2020 г. поддръжниците на вестта за Авакумовите плочи бяха разпръснати за период от три дни и половина.

И когато завършат своето свидетелство, звярът, който възлиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие. И трупове им ще лежат по улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, дето и нашият Господ бе разпънат. И люде от племена и родове, езици и народи ще гледат трупове им три дни и половина и няма да допуснат трупове им да бъдат положени в гробове. И живеещите по земята ще се радват за тях и ще ликуват, и ще си пращат подаръци един на друг, защото тия двама пророци измъчваха живеещите по земята. Откровение 11:7–10.

В събота, 30 декември 2023 г., Future for America се присъедини към Zoom среща за своето първо публично събрание след 18 юли 2020 г. 30 декември 2023 г. е 1 260 дни след 18 юли 2020 г., или „три дни и половина“. Докато Илия и Моисей бяха мъртви на улицата, другата

група „се радва“. Future for America се бе завърнала към публикуването на пророческата вест през юли 2023 г., защото вестта, която тогава трябваше да отиде по цялата земя, по пророческа необходимост трябваше да дойде от „пустинята“. Три дни и половина, или 1 260 дни, са пустиня.

И жената побягна в пустинята, където има място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни. Откровение 12:6.

„Пустинята“ е „хиляда двеста и шестдесет дни“, което е 1 260 дни, което също така е „три дни и половина“, и е представено в Откровение 12:6, а „126“ е десятък от 1 260. Една от удивителните истини, които тогава бяха разпечатани, беше нуждата от покаяние в изпълнение на молитвата за „седемте времена“ в Левит двадесет и шеста глава.

1260 дни също са символ на 2520 дни. „Седемте времена“ срещу северното царство започнаха през 723 г. пр. Хр. и завършиха през 1798 г. Средната точка е 538 г., като по този начин се образуват 1260 години, през които езическото потъпкваше светилището и воинството, последвани от 1260 години, през които папството потъпкваше светилището и воинството. Тази пророческа структура е в съгласие с 1260-те дни от кръщението на Христос до кръста, след които следват 1260 пророчески дни до 34 г. сл. Хр., когато евангелието отиде при езичниците. Така, въз основа на двама свидетели, 1260 е част от 2520 дни, или Моисеевите „седем времена“ от Левит, двадесет и шеста глава.

Периодът на гласа в пустинята, започващ в събота, 18 юли 2020 г., и продължаващ до събота, 30 декември 2023 г., започна да вика през юли 2023 г.; и когато периодът на „пустинята“ завърши в събота, 30 декември 2023 г., настъпи възкресението на Мойсей и Илия. Вестта на гласа посочи, че ориентирът на паралелните първи разочарования във всяко реформаторско движение обяснява лъжливото предсказание за 18 юли 2020 г. в контекста на притчата за десетте девизи. Тя призова мъже и жени към покаянието, представено чрез молитвата от Левит двадесет и шеста глава. Сънят на Милър представя именно това покаяние, когато той записва: „Докато така плачех и скърбях за голямата си загуба и отговорност, спомних си за Бога и усърдно се молих Той да ми изпрати помощ.“

## Ела и виж

Сънят на Милър е разделен от два израза „дойди и виж“. Първия път Милър кани хората да „дойдат и да видят“, а втория път „човекът с четката за прах“ кани Милър да дойде и да види. „Дойди и виж“ е пророчески символ, който обозначава пророческа истина, която е разпечатана. Всеки от първите четири печата съдържа заповедта „дойди и виж“.

И видях, когато Агнецът отвори един от печатите, и чух като че ли глас на гръм, как едно от четирите живи същества казваше: Дойди и виж. ... И когато Той отвори втория печат, чух второто живо същество да казва: Дойди и виж. ... И когато Той отвори третия печат, чух третото живо същество да казва: Дойди и виж. ... И когато Той отвори четвъртия печат, чух гласа на четвъртото живо същество да казва: Дойди и виж. Откровение 6:1, 3, 5, 7.

„Ела и виж“ в началото на съня на Милър е алфата, а заключителното „ела и виж“ е омегата. Сънят определя разпечатването в началото на съня като скъпоценни камъни, които, когато „бяха подредени, отразяваха светлина и слава, равни единствено на слънцето“. Когато Христос покани Милър „ела и виж“ омегата, Милър казва: „очите ми бяха заслепени от гледката. Те сияеха с десет пъти по-голяма слава от предишната си.“ Светлината на алфата беше като слънцето, а светлината на омегата беше десет пъти по-силна от слънцето.

## Разпръснете

Скръбта и покаянието на Милър са представени в края на периода, който започна с първото „дойди и виж“ и последното „дойди и виж“. В периода, който започва с това, че Милър разпечатва една вест за народа, а след това завършва с това, че Христос разпечатва една вест за Милър, думата „разпръсна“ е представена „седем пъти“. Милър ще употреби думата отново, но между първото и последното разпечатване „разпръсна“ е изразена „седем пъти“. Библията отъждествява съда на „седемте пъти“ с думата „разпръсна“.

И ще ви разпръсна между езичниците и ще изтегля меч след вас; и земята ви ще бъде запустяла, и градовете ви — опустошени. Левит 26:33.

Първата истина, която Милър откри, бяха „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, а в неговия сън периодът между публикуването на вестта на Милър и публикуването на Христовата вест трябваше всички основополагащи истини, представени чрез делото на Уилям Милър, да бъдат покрити с боклука и фалшивите монети на богословите на лаодикийския Адвентизъм от седмия ден. Това отхвърляне на основополагащите истини е представено като седем разпръсвания в историята между алфата и омегата. „Седемте времена“ са символ на делото на Уилям Милър, което от своя страна е основата на Адвентизма от седмия ден, чийто централен стълб на самата тази основа са 2300-те дни от Даниил 8:14. Това показва, че 2520-те години на разпръсване, които бяха първото, или алфа, откритие на Уилям Милър, отбелязват началото на период, завършил с омега-откритието на Уилям Милър, което беше 2300-те дни.

Когато лаодикийският адвентизъм от седмия ден отстрани „седемте времена“ през 1863 г., той отстрани първото откритие на Уилям Милър, което беше неговото алфа-откритие и неговото основополагащо откритие. Последното от откритията на Милър беше 2300-те дни, което беше неговото омега-откритие и неговото завършващо откритие. „Седемте времена“, завършили през 1798 г., отбелязваха 2520-те, а 2300-те дни бяха отбелязани през 1844 г.

Това е човекът с четката за прах, който събира скъпоценните камъни, след като те са били разпръснати за седем времена. Тогава ковчежето е по-голямо и по-красиво и сияе десет пъти по-ярко от слънцето. Десет е символ на изпитание и затова тези скъпоценни камъни сияят при изпитанието над деня на слънцето; така сънят на Милър започва през 1798 година и завършва при силния вик на третия ангел при неделния закон.

Историята на милеритите от 1798 до 1863 г. е също така историята от 1798 г. до скоро настъпващия неделен закон. Историята, представена в съня на Уилям Милър, която се

развива между думите на Милър „ела и виж“ и думите на човека с четката за прах „ела и виж“, е едновременно периодът от 1798 до 1863 г., а също и периодът от 1798 г. до неделния закон. Линията, която завършва през 1863 г., е пророчески фрактал на линията, която започва през 1798 г. и завършва при неделния закон. И двете тези линии са представени в съня на Милър.

Затворената врата на 22 октомври 1844 г. е предобраз на затворената врата при неделния закон. Пророчеството за 2300-те години, което се изпълни през 1844 г., е предобраз на неделния закон.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресвятото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и то е представено също и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девици в Матей 25.“ Великата борба, 426.

## Линии

Омегата на откритията на Милър беше пророчеството за 2 300-те години, така че както 1844 година, така и неделният закон са представени чрез 2 300-те години. Това означава, че 2 520 е алфата, а 2 300 е омегата и на двете линии; едната линия завършва през 1863 година, а другата линия завършва при неделния закон. И на двете линии пророчеството за 2 520 е алфата и основният крайъгълен камък. Фракталът от 1798 до 1863 година в основополагащата история на милеритите също се съгласува с друг фрактал в омегата, историята на завършващия крайъгълен камък на сто четиридесет и четирите хиляди.

На 11 септември Бог призова Своя народ да се върне към древните пътища на Еремия, които са основите, а те от своя страна са представени от вестителя на основополагащата история, който пък от своя страна е представен чрез своето основополагащо алфа-откритие за „седемте времена“. „Седемте времена“ са символът на основите на сто четиридесет и четирите хиляди, и на 11 септември запечатването на тази група започна с изпитващата вест за основите, представена от самата първа основополагаща истина на Уилям Милър и адвентизма. На 11 септември започна времето на запечатването, а при скоро идващия неделен закон времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди завършва.

Тази история е фрактал, който започва с 2 520 и завършва с 2 300, и следователно тази история е третата линия на пророческа история, представена в съня на Уилям Милър. Числото 2 520 се изпълни през 1798 г., а 2 300 — през 1844 г. Делото, представено чрез двете линии, е делото на Христос в съчетаването на Неговото божество с нашата човечност. То е делото по превръщането на грешник в светец, възстановяването на по-висшето естество на законния му престол над по-нисшето естество. Поради тази причина човешкото тяло се нуждае от 2 520 дни, за да възпроизведе напълно всяка клетка в тялото, а същото това тяло се основава на 23 мъжки хромозоми, съчетани с 23 женски хромозоми. Заедно те произвеждат жив храм, който е представен с числото „46“, което е периодът от 1798 до 1844

г., който е периодът в съня на Уилям Милър — от 2 520 през 1798 г. до 2 300 през 1844 г.

Сънят на Уилям Милър съдържа и друг заслужаващ внимание фрактал. Периодът от 11 септември до неделния закон е фрактал на периода от 1798 г. до неделния закон, както и от 1798 г. до 1863 г. Периодът от 2023 г. до неделния закон е фрактал на периода от 11 септември до неделния закон, и това е историята, към която сочат всички линии в съня на Милър като тяхна омега. Това е периодът, в който първоначалните истини са увеличени десет пъти повече от слънцето.

## Двете турнюри

През 1840-те години думата „bustle“ (като съществително) обичайно означаваше енергична, усилена или шумна дейност — често с оттенък на суетене, възбуда, бързана или смут. Тя се отнасяше до оживено движение, вълнение или суетене насам-натам, било сред тълпа, в домакинството, на пазара или по време на определено събитие. Следователно „bustle“ в съня на Милър би описвала непосредствения прилив на дейност, възбуда или неотложни занимания, случващи се тъкмо в онзи момент — преходното раздвижване или вълнение на настоящото положение или случай.

Милър заявява: „Тогава, докато измитах пръстта и сметта, фалшивите скъпоценни камъни и подправените монети всички се вдигнаха и излязоха през прозореца като облак, и вятърът ги отнесе. В суматохата затворих очи за миг; когато ги отворих, цялата смет беше изчезнала.“

„Суетнята“ обозначава две точки в съня на Милър: първата — когато множеството разпръсква скъпоценностите, а след това — когато човекът с четката за прах отваря прозорците и започва да измита навън фалшивите скъпоценности. Първата, алфа-суетня, е покриването на скъпоценностите, а втората, омега-суетня, е възстановяването на скъпоценностите. По време на суетнята Милър затвори очите си. Милър бе положен в покой през 1849 г. — именно в момента, когато Христос простираше ръката Си втори път, за да събере остатъка от Своя народ. Тогава Милър затвори очите си, а през 1850 г. неговите истини отново бяха поставени на маса в изпълнение на заповедта на Авакум да се запише видението и да се изложи ясно. През този период на суетня Милър затваря очите си, и когато се събужда, скъпоценностите са в процес на възстановяване.

Второто раздвижване в неговия сън настъпва, когато знамето на сто четиридесет и четирите хиляди бива възстановено, очистено и пречистено като знамето, което Захария определя като скъпоценни камъни върху корона.

И Господ, техният Бог, ще ги спаси в оня ден като стадото на Своя народ; защото те ще бъдат като камъните на венец, издигнати като знаме над Неговата земя. Защото колко велика е Неговата благост и колко велика е Неговата красота! житото ще развеселява младите мъже, и новото вино — девиците. Искайте от Господа дъжд във времето на късния дъжд; така Господ ще направи светли облаци и ще им даде дъждовни порои, на всекиго трева на полето. Защото идолите са говорили суета, и врачовете са видели лъжа,

и са разказвали лъжливи сънища; напразно утешават; затова те тръгнаха като стадо, бяха угнетени, защото нямаше пастир. Гневът Ми се разпали против пастирите, и Аз наказах козлите; защото Господ на Силите посети Своето стадо, дома Юдов, и ги направи като Своя великолепен кон в битката. Захария 9:16–10:3.

„Стадото на Неговия народ“ е едновременно знаме и камъни (скъпоценности) върху корона. Стадото на Неговия народ се разпознава по време на късния дъжд, защото повелята е да се иска късният дъжд във времето на късния дъжд. Стадото е противопоставено на „стадото“, което тръгна по своя собствен път, вместо по пътя на древните пътеки на Еремия. Във времето на късния дъжд скъпоценностите, които са Неговото стадо, ще бъдат Неговият великолепен кон в битката. Този „великолепен кон“ е тържествуващата църква, представена в първата християнска невеста, символизирана от Петър, който като бял кон в периода на първия печат излезе побеждавайки и за да побеждава.

И видях, когато Агнецът отвори един от печатите, и чух като че ли гръмогласен тътен как едно от четирите живи същества казваше: Ела и виж. И видях, и ето, бял кон; и онзи, който седеше на него, имаше лък; и даде му се корона; и той излезе като победител и за да побеждава. Откровение 6:1, 2.

Следователно Петър е символ на първата християнска църква на апостолите по време на Петдесятното изливане на дъжда, и символ на последната християнска църква по време на късния дъжд, който беше предобразен чрез Петдесятното изливане.

И видях небето отворено; и ето, бял кон, а Онзи, Който седеше на него, се наричаше Верен и Истинен; и Той съди и воюва в правда. А очите Му бяха като огнен пламък, и на главата Му имаше много корони; и имаше написано име, което никой не знаеше, освен Сам Той. И беше облечен в дреха, обаяна с кръв; и името Му се нарича Божието Слово. И небесните войнства Го следваха на бели коне, облечени във висон, бял и чист. Откровение 19:11–14.

Белите коне представляват Христовата войска, която е възкресена в Езекиил 37; те са тържествуващата църква и са камъни в корона, защото Христос установява Своето царство на слава във времето на късния дъжд. Като представители на Неговото царство, сто четиридесет и четирите хиляди са скъпоценни камъни върху короната, която е символът на царството, което Той приема при завършека на 2300-те дни, което бе и 22 октомври 1844 г. и отново ще бъде при неделния закон. Това царство от бели коне се издига по време на късния дъжд, когато небесните прозорци се отворят, защото Йоан видя белия кон, когато небето се отвори.

В суматоката на алфата през 1849 година Милър затвори очите си в смърт за малко време. Милър беше Илия, а Илия умря на 18 юли 2020 година и лежа на улицата 1 260 дни, докато достигна суматоката на омегата и тогава бе събуден. Неговото събуждане е отбелязано като настъпващо, когато човекът с четката за пръст отвори небесния прозорец, за да измете боклука. Войнството от бели коне се издига, когато небесният прозорец се отваря, и когато това стане, се разпознава отделянето на истинското от лъжливото. Това отделяне е посочено

и в книгата на Малахия.

Донесете всичките десетъци в хранилището, за да има храна в дома Ми; и опитайте Ме сега в това, казва Господ на Силите, дали няма да ви отворя небесните отвори и да излея върху вас благословение до преливане. Малахия 3:10.

Духовете на пророците се покоряват на пророците, и Йоан в Откровението, сънят на Милър и Малахия дават три свидетелства за времето, когато небесните прозорци се отворят. В съня на Милър това е при омегата на призива „дойди и виж“. Суетнята в алфата беше, когато започна разпръсването, а омегата е, когато започва събирането.

Преди да продължим по-нататък в съня на Милър, желаем да включим коментара на Джеймс Уайт върху този сън. Джеймс Уайт определя истинските скъпоценни камъни като Божия истински народ, а подправените скъпоценни камъни — като нечестивите. Аз определям скъпоценните камъни като истини, противопоставени на заблудата. И скъпоценните камъни, и подправените скъпоценни камъни са едновременно вестта и вестителите, противопоставени на заблудата и на лъжливите вестители.

„Сънят на брат Милър“

„Следният сън бе публикуван в Advent Herald преди повече от две години. Тогава видях, че той ясно очертава нашата минала опитност, свързана с Второто пришествие, и че Бог даде този сън за ползата на разпръснатото стадо.

„Сред белезите за близкото настъпване на великия и страшен ден Господен Бог е поставил сънищата. Виж Йоил 2:28–31; Деяния 2:17–20. Сънищата могат да идват по три начина; първо, „от многото работа“. Виж Еклисиаст 5:3. Второ, онези, които са под нечистия дух и измамата на Сатана, могат да имат сънища чрез неговото влияние. Виж Второзаконие 8:1–5; Еремия 23:25–28; 27:9; 29:8; Захария 10:2; Юда 8. И трето, Бог винаги е поучавал и все още поучава народа Си в по-голяма или по-малка степен чрез сънища, които идват чрез действието на ангели и на Светия Дух. Онези, които стоят в ясната светлина на истината, ще знаят кога Бог им дава сън; и такива няма да бъдат измамени и отклонени чрез лъжливи сънища.“

„И той каза: Слушайте сега думите Ми: ако има между вас пророк, Аз, Господ, ще му се явявам във видение, ще му говоря насън.“ Числа 12:6. Яков каза: „Ангелът Господен ми говори насън.“ Битие 31:2. „И Бог дойде при сириеца Лаван насън нощем.“ Битие 31:24. Прочетете сънищата на Йосиф [Битие 37:5–9], а след това и интересната история за тяхното изпълнение в Египет. „В Гаваон Господ се яви на Соломон насън нощем.“ 3 Царе 3:5. Великият и важен образ от втората глава на Данииел бе даден в сън, също и четирите звяра и пр. от седмата глава. Когато Ирод търсеше да погуби Младенеца Спасител, Йосиф бе предупреден насън да бяга в Египет. Матей 2:13.

„И ще бъде в последните дни, казва Бог, че ще излея от Духа Си върху всяка плът; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, и юношите ви ще виждат видения, и старците ви ще сънуват сънища.“ Деяния 2:17.

„Дарът на пророчеството чрез сънища и видения тук е плод на Светия Дух и в последните дни трябва да се проявява в достатъчна степен, за да съставлява знамение. Той е един от даровете на евангелската църква.

„И Той даде едни да бъдат апостоли, други — ПРОРОЦИ, трети — благовестители, а други — пастири и учители, за усъвършенстването на светиите, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло.“ Ефесяни 4:11, 12.

„И Бог е поставил едни в църквата: първо апостоли, второ ПРОРОЦИ“ и пр. 1 Коринтяни 12:28. „Пророчествата не презирайте.“ 1 Солунци 5:20. Вижте също Деяния 13:1; 21:9; Римляни 7:6; 1 Коринтяни 14:1, 24, 39. Пророците или пророчествата са за назиданието на Христовата църква; и не може да се приведе никакво доказателство от Божието слово, че те е трябвало да престанат преди да престанат евангелистите, пастирите и учителите. Но, казва възразяващият, „Имало е толкова много лъжливи видения и сънища, че не мога да имам доверие в нищо от този род.“ Вярно е, че Сатана има своите подправки. Той винаги е имал лъжепророци и, разбира се, можем да ги очакваме и сега в този негов последен час на измама и тържество. Онези, които отхвърлят такива особени откровения, защото съществува подправката, могат със същото основание да отидат малко по-далеч и да отрекат, че Бог някога се е откривал на човека в сън или във видение, защото подправката винаги е съществувала.“

„Сънищата и виденията са средството, чрез което Бог е разкрил Себе Си на човека. Чрез това средство Той говореше на пророците; поставил е дара на пророчеството сред дарбите на евангелската църква и е причислил сънищата и виденията към другите белези на „ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ“. Амин.

„Моята цел в горните бележки беше да отстраня възраженията по библейски начин и да подготвя ума на читателя за следващото.

„УМ. МИЛЪР,

„Лоу Хамптън, Нью Йорк, 3 декември 1847 г.“ Джеймс Уайт, „Сънят на брат Милър“, 1–6.

„1. „Сандъкът“ представлява великите истини на Библията относно второто пришествие на нашия Господ Исус Христос, които бяха дадени на брат Милър, за да ги разгласи пред света.

„2. „Прикрепеният ключ“ беше неговият начин да тълкува пророческото Слово — като сравняваше писание с писание — Библията като свой собствен тълкувател. С този ключ брат Милър отвори „ковчезето“, или великата истина за пришествието, пред света.

„3. „скъпоценностите, диамантите и пр.“ от „всякакъв вид и големина“, тъй „красиво подредени на съответните си места в ковчезето“, представляват Божиите чедра [Малахия 3:17] — от всички църкви и от почти всяко положение и обстоятелство в живота — които приеха адвентната вяра и се видяха да заемат смела позиция на съответните си места в свято дело на истината. Докато се движеха в този ред, всеки изпълнявайки своя собствен дълг и ходейки смирено пред Бога, „те отразяваха светлина и слава“ към

света, равна единствено на църквата в дните на апостолите. Вестта [Откровение 14:6, 7] сякаш се носеше на крилете на вятъра, а поканата: „Дойдете, защото всичко вече е готово“ [Лука 14:17], се разпространяваше с сила и действие.

„4. „Народът започна да се стича, отначало малцина на брой, но нарасна до множество.“ Когато учението за пришествието бе проповядвано за пръв път от брат Милър и още съвсем малцина други, то имаше твърде малко въздействие и съвсем малцина бяха пробудени чрез него; но от 1840 до 1844 година, навсякъде, където бе проповядвано, цялата общност бе раздвижена.

„5. Когато летящият ангел [Откровение 14:6–7] за пръв път започна да проповядва вечното благовестие: „Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът на Неговия съд“, мнозина възкликнаха от радост с оглед на идването на Исус и на възстановяването, а впоследствие се противопоставиха, присмиваха се и осмиваха истината, която малко преди това ги изпълваше с радост. Те смущаваха и разпръсваха скъпоценностите. Това ни отвежда към есента на 1844 година, когато започна времето на разпръсването.“

„Запомнете това: именно онези, които някога „викаха от радост“, смутиха и разпръснаха скъпоценностите. И никои не са разпръсвали стадото и не са го отвеждали в заблуда от 1844 г. насам така действено, както онези, които някога проповядваха истината и се радваха в нея, но впоследствие отрекоха Божието дело и изпълнението на пророчеството в нашата минала адвентна опитност.

„6. „Фалшивите скъпоценни камъни и подправената монета“, които бяха разпръснати сред истинските, ясно представляват лъжливи обръщенци, или „чужди деца“ [Осия 5:7], откакто вратата бе затворена през 1844 г.

„7. „Пръстът и стърготините, пясъкът и всякакъв боклук“ представляват различните и многобройни заблуди, които са били внесени сред вярващите във Второто пришествие след есента на 1844 г. Тук ще отбележа някои от тях.

„1. Позицията, която някои от „пастирите“ самонадеяно заеха непосредствено след като бе даден Среднощният вик — че тържествената, разтопяваща сила на Светия Дух, която съпътстваше движението на седмия месец, била месмерично влияние. Джордж Сторс беше сред първите, които заеха тази позиция. Вижте неговите писания в края на 1844 г. в Midnight-Cry, тогава издаван в Ню Йорк. Дж. В. Хаймс на Конференцията в Олбани през пролетта на 1845 г. каза, че движението на седмия месец произвело месмеризъм седем фута дълбок. Това ми е предадено от човек, който е присъствал и е чул забележката. Други, които взеха дейно участие във вика на седмия месец, оттогава насам са обявили това движение за дело на Дявола. Приписването на делото на Христос и на Светия Дух на Дявола беше в дните на нашия Спасител богохулство и е богохулство и сега. 2. Многобройните опити за определено време. След като 2300-те дни завършиха през 1844 г., доста на брой дати бяха определяни от различни лица за техния край. Правейки това, те са преместили „ориентирите“ и са хвърлили тъмнина и съмнение върху цялото адвентно движение. 3. Спиритизмът с всичките му приумици и

крайности. Тази хитрост на Дявола, която е извършила ужасно дело на смърт, много уместно е представена чрез „стърготини“ и „всякакъв вид смет“. Мнозина от онези, които погълнаха отровата на спиритизма, признаха истината на нашето минало адвентно преживяване и поради този факт мнозина бяха доведени до убеждението, че спиритизмът е естественият плод от вярата, че Бог е ръководил великите адвентни движения през 1843 и 1844 г. Петър, говорейки за онези, които щели да „въведат гибелни ереси, като дори се отричат от Господа, Който ги е изкупил“, казва: „ПОРАДИ КОИТО ПЪТЯТ НА ИСТИНАТА ЩЕ БЪДЕ ХУЛЕН.“ 4. С. С. Сноу, който претендираше, че е „пророк Илия“. Този човек в своето странно и необуздано поприще също изигра своята роля в това дело на смъртта, и неговият път имаше склонност да хвърли в немилост истинската позиция на чакащите светии в съзнанието на много честни души.“

„Към този каталог от заблуди бих могъл да прибавя още много, като например „хилядата години“ от Откровение 20:4, 7 — в миналото; 144 000 от Откровение 7:4; 14:1; онези, които „станаха и излязоха от гробовете“ след Христовото възкресение; учението за неработенето; учението за унищожението на младенците; и т.н., и т.н. Тези заблуди бяха така усърдно разпространявани и натрапвани на чакащото стадо, че по времето, когато брат Милър имаше съня, истинските съпоценности бяха „изключени от погледа“, и думите на пророка бяха приложими — „И правосъдието е отстъпило назад, и справедливостта стои далеч“ и т.н., и т.н. Виж Исая 56:14.“

„По онова време в страната не съществуваше нито един адвентен вестник, който да защитава делото на настоящата истина. „Day-Dawn“ беше последният, който отстояваше истинската позиция на малкото стадо; но той престана да съществува няколко месеца преди Господ да даде на брат Милър този сън; и в последната си предсмъртна борба насочи уморените, въздишащи светии към 1877 година, тогава тридесет години в бъдещето, като времето на тяхното окончателно избавление. Уви! уви! Не е чудно, че брат Милър в съня си „седна и заплака“ над това печално състояние на нещата.

„8. Ковчегът представлява адвентната истина, която брат Милър възвести на света, както е очертана чрез притчата за десетте девиси. Матей 25:1–11. Първо — времето, 1843 г.; второ — времето на забавянето; трето — среднощният вик, в седмия месец на 1844 г.; и четвърто — затворената врата. Никой, който е чел вестниците за Второто пришествие от 1843 г. насам, няма да отрече, че брат Милър е поддържал тези четири важни точки в историята на адвентното движение. Тази хармонична система на истината, или „ковчегът“, е била разкъсана на части и разпръсната сред развалините от онези, които са отхвърлили собствения си опит и са отрекли самите истини, които те, заедно с брат Милър, тъй безстрашно проповядваха на света.“

„9. Човекът с „четката за прах“ представлява ясната светлина на настоящата истина, както е изявена чрез вестта на третия ангел [Откровение 14:9–12], която сега очиства остатъка от заблудите. Делото на настоящата истина започна да се съживява през пролетта на 1848 година и оттогава до настоящето се е въздигало и е придобивало сила. „Четката за прах“ е била в движение и заблудите са отстъпвали пред ясната светлина на

истината; а някои от скъпоценните бисери, които само допреди кратко време бяха покрити и скрити от погледа поради тъмнината и заблудата, сега стоят в ялната светлина на настоящата истина.

„Това дело на извличане на скъпоценностите и очистване от заблудата бързо се усилва и е определено да продължи с нарастваща мощ, докато всички светии бъдат издирени и приемат печата на живия Бог. Сравнете това с тридесет и четвъртата глава на Езекиил и ще видите, че Бог е обещал да събере Своего стадо, което е било разпръснато в този мрачен и облачен ден, от 1844 година насам. Преди Исус да дойде, „малкото стадо“ ще бъде събрано в „единството на вярата“. Исус сега очиства „за Себе Си особен народ, ревностен за добри дела“, и когато дойде, ще намери Своята „църква, без петно, или бръчка, или нещо подобно“. „Лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти съвършено гумното Си, и ще събере житото Си в житницата“ и пр. Матей 3:12.

„10. Второто „ковчеже, много по-голямо и по-красиво от предишното“, в което бяха събрани разпръснатите „скъпоценности“, „диаманти“ и монети, представлява широкото поле на живата настояща истина, в което ще бъде събрано разпръснатото стадо, именно 144 000, всички от които имат печата на живия Бог. Нито един от скъпоценните диаманти няма да бъде оставен в тъмнината. Макар някои да не са по-големи от върха на карфица, те няма да бъдат пренебрегнати и оставени вън в този ден, когато Бог събира Своите скъпоценности. [Малахия 3:16–18] Той може да изпрати Своите ангели и да ги подтикне да побързат, както изведе Лот от Содом. „Господ ще извърши кратко дело на земята.“ „Ще го свърши скоро в правда.“ Виж Римляни 9:28.“ Джеймс Уайт, Бележки под линия към съня на брат Милър.